

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๕๖ (พ.ศ. ๒๕๓๔)

ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖ ในการสอบไล่เป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ก. ให้อธิบดีกรมเจ้าท่าตั้งคณะกรรมการสอบไล่ขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนสามคนประกอบด้วย

- (๑) หัวหน้าผู้นำร่อง
- (๒) ผู้อำนวยการกองตรวจการขนส่งทางน้ำ
- (๓) นายเรือของเรือต่างประเทศ”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๐ และข้อ ๑๑ แห่งกฎกระทรวง
 เสรฐการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราช
 บัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๑
 (ฉบับที่ ๒) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓)
 ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม
 พุทธศักราช ๒๔๗๑ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๐ การเลื่อนชั้นของผู้นำร่อง ให้เป็นไปตามหลัก
 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ที่จะเลื่อนชั้นเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ข. ได้
 ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ค. และได้ทำการนำร่องมาแล้ว
 เป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำ
 ร่องครั้งแรก และได้ทำการนำร่องเรือที่มีความยาวตลอดลำตั้งแต่ ๓๕๐
 ฟุตขึ้นไป ภายในเขตท่าที่กำหนดให้ทำการนำร่อง ขาเข้าไม่น้อยกว่าสิบ
 เที่ยว ขาออกไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว

(๒) ผู้ที่จะเลื่อนชั้นเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ก. ได้
 ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ข. มาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และ
 ได้ทำการนำร่องเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสองปี นับแต่วันที่ได้รับใบ
 อนุญาตเป็นผู้นำร่องครั้งแรก และได้ทำการนำร่องเรือที่มีความยาวตลอด

ลำดับตั้งแต่ ๔๐๐ ฟุตขึ้นไป ภายในเขตที่กำหนดให้ทำการนำร่อง ขาเข้า ไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว ขาออกไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว

(๓) ผู้ที่จะเลื่อนชั้นเป็นผู้นำร่องชั้น ๑ ได้ ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ก. มาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี และได้ทำการนำร่องเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสิบ นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องครั้งแรก และได้ทำการนำร่องเรือที่มีความยาวตลอด ลำดับตั้งแต่ ๔๕๐ ฟุตขึ้นไป ภายในเขตที่กำหนดให้ทำการนำร่อง ขาเข้า ไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว ขาออกไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว

(๔) ผู้ที่จะเลื่อนชั้นเป็นผู้นำร่องชั้นอาวุโสได้ ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องชั้น ๑ มาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี และได้ทำการนำร่องเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าหกปี นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องครั้งแรก และได้ทำการนำร่องเรือที่มีความยาวตลอด ลำดับตั้งแต่ ๕๐๐ ฟุตขึ้นไป ภายในเขตที่กำหนดให้ทำการนำร่อง ขาเข้า ไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว ขาออกไม่น้อยกว่าสิบเที่ยว

ผู้นำร่องที่มีความประสงค์จะขอเลื่อนชั้น ให้ยื่นคำขอต่อหัวหน้าผู้นำร่อง แล้วให้หัวหน้าผู้นำร่องขอความเห็นจากผู้นำร่องชั้นที่สูงกว่าทั้งหมด ซึ่งทำการนำร่องในเขตท่าหรือน่านน้ำเดียวกัน ถ้าความเห็นส่วนมากเห็นว่าผู้นั้นมีคุณสมบัติเหมาะสม ให้หัวหน้าผู้นำร่องเสนอความเห็นต่ออธิบดีกรมเจ้าท่าเพื่อพิจารณาชี้ขาดและออกใบอนุญาตที่ขอเลื่อนชั้นให้

ข้อ ๑๑ ผู้นำร่องชั้นอาวุโสซึ่งได้ทำการนำร่องมาแล้วเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสิบปี นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องชั้น ๒ ก. ให้อธิบดีกรมเจ้าท่าพิจารณาเสนอรายงานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเพื่อประกาศรับรองเป็นผู้เชี่ยวชาญการนำร่อง”

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๐ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๐ อธิบดีกรมเจ้าท่ามีสิทธิที่จะอนุญาตให้ผู้นำร่องลาพักหรือลาป่วยได้ แต่ถ้าอธิบดีกรมเจ้าท่าไม่อยู่ ก็ให้ผู้อำนวยการกองนำร่องอนุญาตให้ลาได้เฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ป่วยในเมื่อมีใบรับรองแพทย์แผนปัจจุบัน

(๒) กิจธุระส่วนตัวอันจำเป็นในเมื่อหัวหน้าผู้นำร่องรับรองว่าจะไม่เสียการงานในรอบเวรของผู้นั้น”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๖ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๖ ในกรณีที่อธิบดีกรมเจ้าท่าสั่งเพิกถอน ยึด หรือลดชั้นใบอนุญาตนำร่องใดตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) ผู้นำ

“เรื่องนี้จะต้องรับส่งใบอนุญาตคืนให้ผู้อำนวยความสะดวกตรวจสอบการขนส่ง
ทางน้ำ”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓๒ แห่งกฎกระทรวงเสริมมาตรการ
ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๑๑ (ฉบับที่ ๒)
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓๒ ในกรณีที่ผู้นำร่องที่จะทำการนำร่องเรือลำใด
เห็นว่า เครื่องจักรหรือเครื่องประกอบเรือต่าง ๆ มีสภาพไม่เรียบร้อยพอ
ที่จะป้องกันมิให้เกิดอันตรายได้แล้ว จะงดการนำร่องเรือลำนั้นไว้จนกว่า
นายเรือจะจัดการให้เรียบร้อยเสียก่อนก็ได้ แต่ถ้านายเรือจะให้ทำการ
นำร่องเรือในขณะนั้นให้ได้ ก็ให้รายงานต่อเจ้าท่า ซึ่งจะเป็นผู้วินิจฉัย
และสั่งการโดยเด็ดขาด”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓๑ แห่งกฎกระทรวงเสริมมาตรการ
ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๑๑ (ฉบับที่ ๒)
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓๑ ผู้นำร่องที่ทำการนำร่องจะต้องแนะนำนายเรือ
ให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย กฎหมายว่าด้วย
การป้องกันเรือโดนกัน และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องโดยเคร่งครัด

คำว่า “ทำการนำร่อง” ให้หมายความว่า เข้าทำหน้าที่
ช่วยเหลือหรือทำหน้าที่แทนนายเรือเฉพาะในเรื่องการเดินเรือ และการ

บังคับเรือให้เคลื่อนเดินไปอย่างปลอดภัยในเขตท่าหรือน่านน้ำซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่อง โดยนายเรือรับรู้และเห็นชอบด้วยกับคำบอก คำแนะนำ หรือคำสั่งการของผู้นำร่อง”

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ ข้อ ๔๖ และข้อ ๔๗ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๑ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔๔ ผู้นำร่องที่ทำการนำร่องเรือเข้าหรือออกในเขตท่าเรือใด จะต้องนำร่องเรือไปเข้าหรือออกจากที่ทอดสมอ ผูกทุ่น หรือเทียบท่าตามคำสั่งของผู้อำนวยความสะดวกนำร่องหรือหัวหน้าผู้นำร่องแล้วแต่กรณี

ข้อ ๔๕ ผู้นำร่องจะทำการนำร่องเรือซึ่งจะออกไปพ้นเขตน่านน้ำไทยจากท่าหรือตำบลใด ได้ต่อเมื่อเรือนั้นได้มีใบอนุญาตเรือออกจากท่าแล้ว และจะเลื่อนที่จอดเรือภายในเขตซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่องได้ ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่หรือตามระเบียบการนำร่อง

ข้อ ๔๖ ผู้นำร่องที่ทำการนำร่องเรือลำใดเข้าหรือออกไปส่ง ณ ที่ใด ๆ ก็ตามต้องอยู่ต่อไปในเรือจนกว่าเรือลำนั้นได้ทอดสมอ ผูกทุ่น หรือเทียบท่าเรียบร้อยแล้วหรือจนกว่าจะนำร่องเรือไปพ้นเขต ซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่องแล้วจึงจะไปจากเรือลำนั้นได้ เว้นไว้แต่มีเหตุอันสมควร หรือได้ทำความตกลงกับนายเรือไว้โดยมีหลักฐานเป็นหนังสือ

ข้อ ๔๗ ผู้นำร่องทุกคนที่ทำการนำร่องเรือลำใด ต้องใช้ความระมัดระวัง และพยายามให้มากที่สุดที่จะหลีกเลี่ยง หรือป้องกันมิให้เกิดอันตราย หรือเสียหายแก่เรือลำนั้นหรือเรือลำอื่น หรือแก่ทรัพย์สินของอย่างใด ๆ โดยเข้าปฏิบัติหน้าที่แทน สั่งการแทน หรือแนะนำนายเรือให้กระทำหรือหลีกเลี่ยงการกระทำใด ๆ เพื่อป้องกันความเสียหายดังกล่าว แต่นายเรือยังคงมีอำนาจที่จะรับคำสั่งการของผู้นำร่อง หรือไม่ปฏิบัติตามคำบอกหรือคำแนะนำของผู้นำร่องก็ได้ ถ้าหากเห็นว่าไม่ปลอดภัย หรือจะทำให้เกิดอันตรายหรือเกิดความเสียหายดังกล่าวขึ้นได้

ถ้ามีเหตุอันตรายเกิดในระหว่างที่ทำการนำร่อง ผู้นำร่องนั้นต้องรายงานเป็นหนังสือแจ้งเหตุไปยังเจ้าท่าตามข้อ ๔๘ และข้อ ๔๙ โดยอนุโลม”

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔๘ ข้อ ๕๐ ข้อ ๕๑ และข้อ ๕๒ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการ ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๓ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔๘ เรือลำใดเดินเรือโดยมีผู้นำร่อง และเรือลำนั้นเกยที่ตื้น โดนเรือหรือทุ่น หรือประสบอันตรายอย่างใด ๆ ก็ดีผู้นำร่องนั้นต้องรายงานด่วนเสนอต่อเจ้าท่า ดังรายการต่อไปนี้

(๑) ที่เกิดเหตุ

(๒) ทิศเล็งของที่หมายประจำที่ต่าง ๆ ซึ่งแล

เห็นได้

- (๓) อัตราค่าน้ำลึกของเรือขณะนั้น
- (๔) ลักษณะของกระแสน้ำและท้องทะเล
- (๕) ทิศและกำลังของลม
- (๖) ความเร็วของเรือขณะเกิดเหตุ
- (๗) เวลาที่เกิดเหตุ
- (๘) พฤติการณ์ซึ่งเกิดเหตุขึ้น
- (๙) ความเสียหายเท่าที่ตรวจได้ในเวลานั้น
- (๑๐) เวลาที่เรือนั้นเกยที่ตื้นนานเท่าใด
- (๑๑) เรือหลุดออกจากที่ตื้นได้ด้วยวิธีใด
- (๑๒) รายการอื่น ๆ ที่ควรบอก
- (๑๓) แสดงแผนที่สังเขป ถ้าสามารถจะทำได้

ผู้นำร่องจะขอให้นายเรือลำนั้นลงนามร่วมในรายงาน หรือแยกทำรายงานต่างหาก เพื่อประกอบรายงานของตนก็ได้ กฎกระทรวงขอให้ใช้บังคับตลอดถึงผู้นำร่องเรือในกรณีที่เรือที่ถูกงูไม่มีผู้นำร่องด้วย

ข้อ ๕๐ ถ้าผู้นำร่องคนใดไม่พอใจในมรรยาทของนายเรือลำใด ก็ให้ทำรายงานเสนอจนถึงผู้อำนวยการกองตรวจการขนส่งทางน้ำ หรือเจ้าท่า

ข้อ ๕๑ เมื่อเสร็จสิ้นการนำร่องเรือ หรือเล่นที่จอดเรือครั้งหนึ่งครั้งใดแล้วผู้นำร่องต้องให้นายเรือกรอกข้อความ และลงนามในใบสำคัญตามแบบ น. ๑ ท้ายกฎกระทรวงนี้ เพื่อบรรณว่าผู้นำร่องได้ทำการ

นำร่องเรือไปโดยเรียบร้อย แล้วเสนอต่อหัวหน้าผู้นำร่องในโอกาสแรกที่ผู้นำร่องกลับถึงที่ทำการนำร่องเพื่อพิจารณาหรือส่งการตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๕๒ เขตทำหรือน่านน้ำ ซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่องนั้นให้กำหนดเขตไว้ ดังต่อไปนี้

(๑) ตั้งแต่เขตนํ้าลึกประมาณ ๘ เมตร นอกสันดอน ซึ่งปรากฏในแผนที่สันดอน ปากน้ำเจ้าพระยาใกล้กับสถานีนำร่อง ผ่านเขตท่าเรือกรุงเทพ ฯ ตลอดจนถึงเขตด้านเหนือของท่าเรือกรุงเทพ ฯ

(๒) เขตทำหรือน่านน้ำอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวไว้ใน (๑) ตามแต่จะได้ออกกฎกระทรวงเพิ่มเติมต่อไป”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕๕ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๑ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๕๕ ในเขตทำหรือน่านน้ำซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่องถ้าเรือใดฝ่าฝืนไม่ใช้ผู้นำร่อง เรือลำนั้นต้องเสียค่าจ้างนำร่องเป็นเงินสองเท่าของอัตราแห่งพิกัตที่กำหนดไว้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการที่ไม่ใช้ผู้นำร่องนั้นเกิดขึ้นเพราะข้อหนึ่งข้อใดในกรณีต่อไปนี้ จึงให้เสียค่าจ้างนำร่องตามพิกัต คือ

(๑) ได้รับแจ้งจากผู้นำร่องให้แล่นตามเรือลำหนึ่งลำใดซึ่งมีผู้นำร่องอยู่แล้ว

(๒) ไม่มีผู้นำร่อง

ในกรณีแรกเป็นหน้าที่ของผู้นำร่องต้องรายงานตามลำดับชั้นจนถึงเจ้าท่า ส่วนกรณีหลังเป็นหน้าที่ของนายเรือต้องชี้แจงเหตุผลให้เจ้าท่าทราบโดยด่วน ถ้าเจ้าท่าไม่พอใจในเหตุผลนั้น จะไม่ยอมผ่อนผันลดให้ และคงเก็บสองเท่าก็ได้”

ข้อ ๑๐ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖๔ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖๔ เรือที่จะเข้ามารับผู้นำร่อง จะต้องมารับ ณ จุดรับผู้นำร่องซึ่งจะต้องห่างจากสถานีนำร่องไม่น้อยกว่าระยะ ๖๐๐ เมตร ในการนี้จะต้องลดความเร็วหรือหยุดเครื่อง หรือถ้าจำเป็นก็ต้องทอดสมอ เพื่อให้ความสะดวกแก่ผู้นำร่องขึ้นเรือตนเท่าที่จะสามารถทำได้”

ข้อ ๑๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖๑ ข้อ ๖๔ และข้อ ๖๕ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๖๑ เรือทุกลำที่เข้าออกระหว่างเขตท่าหรือน่านน้ำใด ๆ ซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่อง จะต้องอนุญาตให้ผู้นำร่องโดยสารจากที่แห่งหนึ่งไปถึงที่อีกแห่งหนึ่งโดยไม่คิดค่าโดยสาร และให้เรือที่ต้องใช้ผู้นำร่อง ให้ที่พักและอาหารตลอดเวลาที่อยู่ในเรือนั้นตามควรแก่ฐานะของผู้นำร่องนั้นโดยไม่คิดมูลค่า

ข้อ ๖๘ การเดินทางไปหรือกลับระหว่างที่พักหรือที่ทำการ
ของผู้นำร่องกับเรือที่ใช้ผู้นำร่องในเขตท่าใด ๆ ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าของ
เรือ หรือตัวแทนของเจ้าของเรือที่ใช้ผู้นำร่องนั้นเป็นผู้จัดหายานพาหนะที่มี
ความปลอดภัยและเหมาะสมแก่ฐานะของผู้นำร่อง

ข้อ ๖๙ เรือทุกลำซึ่งบังคับให้ต้องเดินเรือโดยมีผู้นำร่อง
และกำลังเดินอยู่ภายในเขตท่าหรือน่านน้ำ ซึ่งบังคับให้เป็นเขตที่ต้องเดิน
เรือโดยมีผู้นำร่อง จะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำอันชอบของผู้นำร่อง เพื่อให้
การนำร่องดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและถูกต้อง”

ข้อ ๑๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๑ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการ
ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๑๑ (ฉบับที่ ๒)
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๑ (พ.ศ. ๒๕๒๓) ออกตาม
ความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๑๑ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๑ ภายในเขตที่กำหนดในข้อ ๕๒ (๑)
จะมีผู้นำร่องที่จะอนุญาตให้ทำการนำร่องได้ไม่เกินห้าสิบห้าคน และมีผู้
ฝึกการนำร่องของรัฐบาลได้ไม่เกินสิบคน ทั้งนี้ไม่รวมผู้นำร่องพิเศษ”

ข้อ ๑๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๒ แห่งกฎกระทรวงเศรษฐกิจการ
ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๑๑ (ฉบับที่ ๒)
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๒ ถ้าอธิบดีกรมเจ้าท่าเห็นว่าควรเพิ่มหรือลดจำนวนผู้นำร่อง หรือผู้ผลการนำร่องแตกต่างไปจากจำนวนที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๑ เป็นครั้งคราวด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม ก้อนุญาตให้ทำได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม”

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

นกุล ประจวบเหมาะ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎกระทรวงเสริมรูปการ ว่าด้วยการนำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๑๗ (ฉบับที่ ๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับการเลื่อนชั้นของผู้นำร่องและจำนวนของผู้นำร่องยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน กล่าวคือ ในปัจจุบันมีเรือเข้าออกในเขตท่าหรือน่านน้ำมากขึ้นกว่าเดิมทุกปี ทำให้ผู้นำร่องแต่ละนายได้รับประสบการณ์ในการนำร่องเรือเพิ่มขึ้นเร็วกว่าเดิม สมควรลดระยะเวลาการนำร่องเรือเพื่อการเลื่อนชั้นของผู้นำร่องลงจากเดิม และขณะนี้ได้มีการสร้างและขยายท่าเรือเพิ่มขึ้น ทำให้จำนวนผู้นำร่องที่กำหนดไว้แต่เดิมไม่เพียงพอต่อปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น สมควรเพิ่มจำนวนผู้นำร่องให้เหมาะสมกับงานที่เพิ่มขึ้น และโดยที่ข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับมารยาท หน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้นำร่องใช้มาเป็นเวลานานโดยยังไม่เคยมีการปรับปรุงแก้ไข ประกอบกับได้มีการปรับปรุงส่วนราชการในกรมเจ้าท่าใหม่แล้ว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมส่วนต่าง ๆ เหล่านั้นให้รัดกุมและเหมาะสมยิ่งขึ้นเสียในคราวเดียวกัน จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้